

Denumire oficială	ALEXANDRU ODOBESCU
Categorie	Bust
Localizare	44°26'12.5"N 26°05'21.2"E
	Grădina Cișmigiu(Rotonda Scriitorilor)
	Parc
Edificare	Milița Petrașcu
	Sculptor
Anul realizării	
Anul amplasării	1943
Anul reabilitării	
Cod LMI	B-III-m-B-20041
Cod DGAPMFP	1034
Tip de proprietate	Disp. Primar General nr. 1685/1999
Stare de conservare	bust - murdărie și atac biologic soclu - atac biologic, scurgeri de murdărie;

Descriere tehnică

Dimensiuni: statuie: 0.97 m, soclu: 2,40 m

Material: statuie: marmură de Rușchița, soclu: piatră de Câmpulung

Pe fațada soclului este inscripționat:AL. ODOBESCU 1834-1895

Ambientale

2 spoturi încastrate în față

Istoric/poveste

În Rotonda Scriitorilor din Grădina Cișmigiului este amplasat bustul lui Alexandru Odobescu dăltuit în marmură de una dintre marile doamne ale sculpturii românești.

Bustul a fost realizat de către Milița Petrașcu (31 decembrie 1892, Chișinău – februarie 1976, București), sculptor român, adept al figurativului clasic. A studiat la Academia de Belle Arte din Moscova (1907-1908) și Universitatea „Bestujev” (litere și filosofie) din Petersburg (1909). Începând cu anul 1910 studiază la Academia de pictură din Munchen condusă de W. Kandinsky și A. Jawlensky, în această perioadă apropiindu-se de revista „Jugend”. La Paris între 1912 și 1924 studiază cu Matisse, Bourdelle și Brâncuși. În 1927 realizează mozaicul și frescele fântânii Miorița din București și în 1935 Monumentul Ecaterinei Teodoroiu din Târgu Jiu. Portretele (Brâncuși, Sadoveanu, Enescu sau Creangă), reprezintă un capitol important al creației sale.

Bustul îl reprezintă pe Alexandru Odobescu (23 ianuarie 1834, București – 10 noiembrie 1895, București) scriitor și om politic român. În 1848 a devenit elev al Colegiului Sf. Sava unde l-a avut coleg pe Theodor Aman. În anul 1850 a plecat la studii în Franța, la Collège de France din Paris, unde i-a avut profesori pe Jules Michelet și Edgar Quinet. În 1855 a început cariera de funcționar public, în același an publicând în România Literară Oda României. În 1861, scoate la București „Revista română pentru științe, litere și arte”. În 1863, a devenit Ministru al Cultelor și Instrucțiunii Publice, apoi ministru ad-interim la Ministerul Treburilor Străine. Alexandru Odobescu este autorul a două nuvele istorice, Mihnea cel rău și Doamna Chiajna, și al eseului Pseudokynegeticos, devenit un reper în istoria literaturii române. În 1870 a fost ales membru al Societății Academice Române, iar în 1879 a fost ales secretar general al Academiei Române.

Scriitor, om politic, profesor și istoric, Alexandru Odobescu și-a legat numele de marile prefaceri care au schimbat societatea românească din a doua jumătate a secolului al XIX -lea.

Ca om politic a fost de câteva ori ministru și, în buna tradiție românească, a pendulat între partidul liberal și cel conservator, în funcție de cum i-au dictat interesele ori antipatiile personale.

Numele lui Odobescu rămâne însă legat, fără puțință de tăgadă, de munca sa de istoric și arheolog și mai ales de Tezaurul de la Pietroasa - Cloșca cu puii de aur, descoperit în 1837, despre care a scris o monumentală monografie arheologică.

În 1867, Alexandru Odobescu a organizat pavilionul românesc al Expoziției Universale de la Paris, unde a expus tezaurul Cloșca cu puii de aur.

Deși fiu de general, viața personală i-a fost marcată de insuficiența banilor, datorată nu atât lipsei de avere - destul de consistentă de altfel, cât mai ales gusturilor extravagante și largheții cu care cheltuia. Contemporanii povestesc că atunci când

avea nevoie de cărți pentru studiile sale, obișnuia să le comande de la Paris, Viena sau Sankt Petersburg indiferent de costuri. Nicolae Iorga descrie astfel situația în care se afla Odobescu : „Trăia apoi, el, strălucitorul fost secretar de legație din Paris, prietenul atâtor oameni iluștri la Paris, ca un exilat, veșnic în nevoie de bani, silit a colabora la cărți de citire din care ar trebui să se găsească un cercetător ca să-i descopere partea, luptând cu creditorii inexorabili tot atât de mult ca și cu guta care-l reținea săptămâni întregi pe canapea”.

A fost căsătorit cu o prințesă, Sașa Prejbeanu, fata contelui rus Pavel Kiseleff, iar la apusul vieții, când se îndrepta spre 60 de ani, se îndrăgostește de o tânără profesoară de geografie. Hortensia Racoviță, deși tânără, era divorțată de primul soț – dramaturgul Alexandru Davila, și văduvă după al doilea soț – Dumitru Racoviță, șeful de cabinet al lui Titu Maiorescu, decedat în anul 1891. Odobescu merge până acolo încât, deși îi cere soției sale să îi redea libertatea, tânăra Hortensia îl va respinge dovedindu-se a fi „adevăratul mormânt al inteligenței, al iluziilor, ba chiar al vieții mele”, cum va scrie într-o epistolă adresată prietenului său Anghel Demetriescu.

Monumentul din Rotondă a fost amplasat în 1943, în plin război și prezintă ca majoritatea lucrărilor realizate de Milița Petrașcu „cultul formei pline, legată de spațiu și lumină”, așa cum o caracteriza Petru Comarnescu.